

De vergadering van de buurtvereniging Azelosestraat

Bennie Nijhof

Op 31 Augustus 1945 was de verjaardag van Koningin Wilhelmina. De eerste Koninginnedag na de oorlog. Er zou een allegorische optocht door Borne trekken en onze straat, de Azelosestraat, wilde evenals voor de oorlog niet achterblijven. Er moest weer een wagen worden gebouwd. Ver voor de grote dag werd er een vergadering belegd bij café Rein Kluinhaar (nu café de Klos).

Ruim voor acht uur liep het achterzaaltje van Rein's café vol met hoofdzakelijk mannelijke buurtbewoners. Bijna allemaal hadden ze vlak voor het naar binnen gaan een sigaar opgestoken. Aan hun rode konen, glimmende neus en oren kon je zien dat ze zich kort voor hun vertrek naar het café flink met groene zeep hadden gewassen. Precies om acht uur opende Chris de voorzitter de vergadering. Hij vroeg de mensen in het zaaltje, waar de sigarenrook inmiddels een mistgordijn had gelegd, met voorstellen te komen. Niemand meldde zich. Zonder verdere plichtplegingen wees Chris toen maar een drietal mannen als wagencommissie aan. Tegensputteren hielp niet. Chris veegde als voorzitter alle argumenten van tafel. Mijn vader, de penningmeester van de buurtvereniging, ging staan. "Denk er aan, mensen, dat we het eenvoudig moeten houden", sprak hij. En voor alle duidelijkheid voegde hij er aan toe: "Want we hebben weinig geld in kas." Bedenklijk kijkend stak Chris de voorzitter zijn hand op. "Daar komt nog bij dat we....." Chris maakte zijn zin niet af. Na enig dralen vervolgde hij al stotterend: "Eh, dat we, eh, geen beroep meer kunnen doen op Johan." Het werd plotseling ijzig stil in het zaaltje.

Johan Spanjaard, mede-eigenaar van de textielfabriek en bewoner van de Villa "Het Witte Huis" was erelid van de buurtvereniging en als zodanig had hij regelmatig financiële tekorten aangevuld. Bij vergaderingen stond hij altijd garant voor een rondje. Als joodse man was hij in de oorlog afgevoerd en niet teruggekeerd.

Chris ging staan. Hij besepte wat een enorme blunder dit was. Nu, bij de financiën, dachten ze pas aan hun overleden erelid. Met een schuin oog naar de caféklok vroeg hij, om de zaak nog enigszins te redden: "En dan verzoek ik jullie nu allemaal te gaan staan om een minuut stilte in acht te nemen voor ons overleden erelid, alstublieft?" Chris hield angstvallig de klok in de gaten. Precies op de tweede riep hij: "Dank u." En direct daarboven op: "O ja, de consumpties zijn nu ook voor eigen rekening." Aanmerkelijk minder luidruchtig dan ze gekomen waren verlieten de buurtbewoners het lokaal.

De wagen kwam er en ondanks dat de uitvoering eenvoudig was, kreeg hij een eerste prijs, vooral ook omdat hij beantwoordde aan het thema van de optocht 'Oranje en Vrede'. Op de wagen zaten de buurtkinderen, verkleed als wereldburgers uit verschillende landen rond een klokkenstoel met oranje klok. Het opschrift luidde: De oranjeklok luidt vrede voor de hele wereld.

Al eerder ging er een eerste prijs naar de Azelosestraat, en wel voor de mooiste straatversiering van Borne ter gelegenheid van het huwelijk van prinses Juliana en prins Bernhard op 7 januari 1937. Johan Spanjaard stelde een vrachtwagen van de fabriek ter beschikking waarmee de penningmeester (met hoed, links voor de boom) die een rijbewijs had, met burens naar een bosperceel (van Spanjaard?) mocht rijden om daar onder andere een grote voorraad sparren op te halen. Voorste rij met vlaggetje: schrijver van dit verhaal.

